Liefde na bedtijd

Liefde na bedtijd

Igrayne Forsthövel

Schrijver:Igrayne Forsthövel
Coverontwerp: Igrayne Forsthövel
ISBN: 9789403952680
© Igrayne Carlnora Forsthovel

Hoofdstuk 1

Eerst de kinderen naar bed

Er zijn twee momenten op een dag waarop ik me afvraag waar ik in hemelsnaam aan begonnen ben.

Het eerste moment is om 07.12 uur.

Het tweede moment is wanneer iedereen eindelijk in bed ligt.

Dat eerste moment heeft iets met slaaptekort te maken.

Dat tweede met mannen.

Of eigenlijk met de vraag waarom ik, nadat ik drie kwartier heb besteed aan het zoeken naar een verdwenen gymshirt, een boterham zonder korst heb gesmeerd en voor de derde keer heb gezegd dat het écht tijd is om te douchen, vrijwillig op mijn telefoon kijk of er misschien een onbekende man interesse in me heeft.

Want dat is daten als moeder.

Je hebt eindelijk stilte.

Je hebt eindelijk tijd voor jezelf.

Je hebt zelfs een kop thee gezet die nog warm is.

En wat doe je?

Je opent Tinder.

Alsof ik denk:

Weet je wat ik nodig heb na deze emotionele achtbaan? Een man met een foto waarop hij een vis vasthoudt.

Ik weet niet precies wanneer het zover is gekomen dat mijn liefdesleven zich grotendeels afspeelt tussen 20.30 en 22.00 uur, maar blijkbaar is dat tegenwoordig mijn prime time. Mijn kinderen slapen dan, mijn mascara is allang verdwenen en ik heb meestal nog precies genoeg energie over om te swipen. Niet om een gesprek te voeren, laat staan om een volwassen relatie op te bouwen, maar wel om op basis van één wazige vakantiefoto te bepalen of iemand mogelijk mijn type is.

Overdag ben ik gewoon mama.

Mama die afspraken regelt.

Mama die broodtrommels vult.

Mama die weet waar de voetbalschoenen zijn, wie wanneer moet trainen en welke ouder er deze week weer vergeten is een appje in de teamgroep te beantwoorden.

Ik ben ook de vrouw die vijf minuten lang haar telefoon zoekt terwijl ze ermee in haar hand staat. De vrouw die tegen haar kinderen roept dat ze hun spullen moeten opruimen terwijl er naast mijn bed een stoel ligt die al weken dienstdoet als kledingkast. De vrouw die beweert dat ze “echt geen tijd heeft om te daten”, maar vervolgens twintig minuten besteedt aan het bekijken van de Instagramfoto’s van een man die alleen maar “hoi” heeft gestuurd.

Maar zodra de kinderen slapen, verandert er iets.

Dan ben ik ineens Igrayne.

Een vrouw.

Een vrouw die misschien behoefte heeft aan liefde.

Of aandacht.

Of gewoon iemand die vraagt hoe mijn dag was zonder daarna te zeggen:

“Waar is mijn oplader?”

Dat klinkt misschien niet als een hoge lat, maar na een dag waarin iedereen iets van me nodig heeft, kan een oprechte vraag al voelen als een romantisch gebaar.

Als iemand dan ook nog luistert naar het antwoord, ben ik bijna bereid zijn achternaam te googelen.

En daar begint het probleem.

Want ergens tussen het moederschap, mijn vorige relatie, mijn eigen verwachtingen en een telefoon vol datingapps ben ik mezelf een beetje kwijtgeraakt.

Niet volledig.

Ik ben niet ineens verdwenen.

Ik weet nog steeds wie ik ben. Meestal dan. Soms sta ik in de supermarkt met een mandje vol kinderyoghurt, wasmiddel en wijn en vraag ik me af of dit nu mijn persoonlijkheid is geworden.

Maar soms voelt het alsof ik mezelf eerst moet terugvinden voordat ik überhaupt iemand anders kan toelaten.

En dus zit ik daar.

Op de rand van mijn bed.

In mijn pyjama, die ooit een set was maar inmiddels uit twee totaal verschillende kledingstukken bestaat.

Met een kop thee die inmiddels koud is geworden.

Telefoon in mijn hand.

En een profiel voor mijn neus van een man die zichzelf omschrijft als:

“Spontaan, ondernemend, gek op reizen en altijd in voor een goed gesprek.”

Zijn foto is genomen in Dubai.

Met een zonnebril.

Naast een zwembad.

Met een cocktail.

Natuurlijk is er ook een foto waarop hij een berg beklimt. Ik weet niet welke berg, maar hij kijkt alsof hij zojuist persoonlijk de zwaartekracht heeft uitgevonden.

Ik swipe naar links.

“Sorry.”

Niet omdat hij me niet aantrekkelijk lijkt.

Maar omdat ik inmiddels geleerd heb dat een cocktail, een sixpack en een zonsondergang nog geen karaktertest zijn. Bovendien heb ik zelf ook ooit een vakantiefoto gebruikt waarop ik slanker leek dan ik in werkelijkheid was, dus wie ben ik om te oordelen? Mijn eigen profieltekst luidt tenslotte: “Dol op gezelligheid en humor.” Dat is geen persoonlijkheid. Dat is de tekstuele versie van een beige muur.

Ik leg mijn telefoon weg.

Dertig seconden later pak ik hem weer.

Want misschien was de volgende wél leuk.

Dat is het gevaarlijke aan daten via een app: er is altijd een volgende. Een volgende man, een volgende kans, een volgende foto waarop iemand toevallig precies kijkt alsof hij emotioneel beschikbaar is. En als hij dat niet is, kun je gewoon verder swipen. Net zo lang tot je vergeet waar je eigenlijk naar op zoek was.

Ik ben niet op zoek naar zomaar een man.

Ik ben op zoek naar iemand bij wie ik mezelf kan blijven.

Maar hoe doe je dat eigenlijk?

Hoe blijf je jezelf als iemand je leuk vindt?

Hoe bewaak je je grenzen zonder meteen een muur om je heen te bouwen?

Hoe weet je of je iemand écht leuk vindt, of dat je gewoon blij bent dat iemand je aandacht geeft?

Dat laatste vind ik misschien nog wel het lastigst. Soms is een berichtje van een man genoeg om mijn hele avond een andere kleur te geven. Niet omdat hij iets bijzonders heeft gezegd, maar omdat hij überhaupt aan mij denkt. Terwijl ik heel goed weet dat “Hoe was je dag?” ook gewoon een bericht kan zijn dat hij naar drie andere vrouwen heeft gestuurd.

En misschien nog belangrijker:

Hoe voorkom ik dat mijn hele leven ineens om een man gaat draaien terwijl ik mezelf nog zo had voorgenomen dat dat nooit meer zou gebeuren?

Ik ken mezelf. Ik kan heel zelfstandig zijn. Ik kan een kast in elkaar zetten, een lekkende kraan negeren tot hij vanzelf ophoudt en zonder hulp een kinderfeestje organiseren voor twaalf kinderen die allemaal allergisch zijn voor iets anders.

Maar geef me een man die op het juiste moment “slaap lekker” zegt en ik begin al te fantaseren over hoe onze tandenborstels naast elkaar staan.

Dat is niet per se romantisch.

Dat is vermoeidheid met een verhaallijn.

Ik heb geen antwoorden.

Nog niet.

Wat ik wel heb, zijn twee kinderen, een telefoon, een paar mislukte dates, een flinke dosis zelfspot en een groeiend besef dat liefde misschien helemaal niet begint bij het vinden van de juiste man.

Misschien begint het bij mezelf.

Bij toegeven dat ik soms eenzaam ben.

Dat ik aandacht fijn vind.

Dat ik bang ben om opnieuw gekwetst te worden.

En dat ik ondanks alles nog steeds hoop dat er iemand bestaat die niet schrikt van mijn volle agenda, mijn ingewikkelde verleden en

mijn gewoonte om tijdens een date eerst te controleren of de oppas wel heeft geappt.

Misschien…

heel misschien…

is dat wel het spannendste datingavontuur van allemaal: niet iemand vinden die mij compleet maakt, maar ontdekken wie ik ben wanneer ik mezelf niet langer hoef te verstoppen achter het moederschap, mijn humor of een zorgvuldig gekozen profielfoto.

Al moet ik die foto dan misschien wel eerst vervangen.

Op de huidige kijk ik alsof ik net heb ontdekt dat er wijn bestaat.

Hoofdstuk 2

Het matchen

Het begon met een hartje.

Niet met vuurwerk.

Geen violen.

Geen slowmotion waarin onze blikken elkaar ergens op een zonnig terras vonden.

Gewoon een klein rood hartje op mijn scherm.

It's a match!

Ik keek ernaar alsof ik zojuist een staatslot had gewonnen.

Niet de hoofdprijs natuurlijk. Eerder zo'n bedrag waarvan je denkt: leuk, daar kan ik misschien twee boodschappen mee doen en een plant kopen die ik binnen drie weken vergeet water te geven.

"Oké," zei ik hardop tegen niemand.

Want de kinderen lagen al een uur in bed en ik had mezelf inmiddels wijsgemaakt dat hardop praten tegen jezelf heel normaal is zolang je er maar niet op antwoordt.

Ik klikte op zijn profiel.

Nog een keer.

En nog een keer.

Alsof zijn persoonlijkheid bij de derde keer bekijken ineens uit de foto zou komen rollen.

Hij zag er leuk uit.

Niet té leuk.

Dat vond ik altijd verdacht.

Mannen die op iedere foto perfect staan, hebben óf een heel goede kapper, óf een uitstekende cameraman, óf iets te verbergen.

Misschien alle drie.

Hij had vier foto's.

Eén lachend.

Eén met vrienden.

Eén op vakantie.

En eentje waarop hij een hond aaide.

Die hond deed het goed.

Heel goed zelfs.

De hond had een open, betrouwbare blik. Geen zonnebril. Geen ontbloot bovenlijf. Geen foto waarop hij een vis vasthield alsof dat zijn grootste persoonlijke prestatie was.

Ik merkte dat ik de hond aantrekkelijker vond dan de man.

Niet romantisch aantrekkelijk natuurlijk.

Meer in de zin van: met deze hond zou ik zonder problemen een gesprek kunnen voeren.

Hij zou niet beginnen met "Hey, leuke vrouw

Hij zou waarschijnlijk gewoon kwispelen.

"Rustig," zei ik tegen mezelf.

"Je hebt hem nog niet eens gesproken."

Dat bleek achteraf een uitstekend advies.

Dat ik natuurlijk volledig negeerde.

Hij stuurde:

"Hey, leuke vrouw

Ik keek naar het bericht.

Geen vraag.

Geen inhoud.

Geen poging tot een gesprek.

Gewoon:

Hey, leuke vrouw

Twee woorden, een komma en een knipoog die meteen een hele persoonlijkheid moest dragen.

Ik voelde mezelf veranderen in een soort datinganalist.

Wat bedoelde hij hiermee?

Was hij onzeker?

Was hij slecht in appen?

Was hij juist heel zelfverzekerd?

Had hij dit bericht gekopieerd?

Stuurde hij dit naar nog tien vrouwen?

En vooral: waarom vind ik het eigenlijk leuk dat een onbekende man mij “leuke vrouw” noemt?

Dat laatste vond ik misschien nog wel interessanter.

Want overdag hoor ik vooral:

“Mama, waar is mijn schoen?”

“Mama, heb je mijn voetbalshirt gewassen?”

“Mama, ik heb honger.”

“Mama, mag ik nog even op mijn telefoon?”

“Mamaaaaa!”

Mijn naam wordt thuis eigenlijk zelden gebruikt.

Ik ben vooral een functie.

Taxichauffeur.

Kok.

Planner.

Wasserij.

EHBO-post.

Emotionele klantenservice.

En soms, als het meezit, ook nog moeder.

Dus ja.

Als een volwassen man dan ineens zegt:

“Hey, leuke vrouw

dan is dat stiekem best lekker.

Niet omdat ik meteen verliefd ben.

Maar omdat ik even geen mama ben.

Even ben ik gewoon vrouw.

En misschien is dat wel precies waarom daten na het moederschap zo ingewikkeld kan zijn.

Je hebt jarenlang geleerd om jezelf op de tweede plek te zetten.

Eerst de kinderen.

Dan werk.

Dan het huishouden.

Dan afspraken.

Dan boodschappen.

Dan alles wat iedereen vergeten is.

En ergens onderaan het lijstje staat:

Igrayne — graag niet vergeten.

Dus als iemand ineens interesse toont in háár, voelt dat bijzonder.

Bijna alsof iemand een vergeten kamer in je huis binnenloopt en zegt:

“Goh, hier zit eigenlijk best een leuke vrouw.”

Alleen staat die kamer vol was.

Ik besloot volwassen te reageren.

Ik stuurde:

“Hey”

Fantastisch.

Diepgaand.

Bijna literair.

We hadden nu allebei één woord gezegd en een emoji gebruikt.

De basis voor een duurzame relatie was gelegd.

Tien minuten later kwam zijn antwoord.

“Hoe is je avond?”

Ik keek naar de klok.

20.47 uur.

Mijn avond bestond op dat moment uit een koude thee, drie wasmanden die ik negeerde en een kind dat waarschijnlijk binnen twintig minuten uit bed zou komen omdat het ineens dorst had.

Alsof het in de badkamer vlak voor bedtijd geen complete fles water had opgedronken.

Ik typte:

“Rustig, de kinderen liggen net.”

Ik las het terug.

Te veel informatie?

Nee.

Gewoon eerlijk.

Want dát is het probleem met daten als moeder.

Je kunt jezelf wel voordoen alsof je een mysterieuze vrouw bent die spontaan om half negen ’s avonds cocktails drinkt op een dakterras.

Maar de werkelijkheid is dat je op dat moment waarschijnlijk een natte handdoek van de badkamervloer haalt en roept:

“Wie heeft hier nou weer zijn tandenborstel laten liggen?”

Ik ben moeder.

Mijn avonden beginnen niet met:

Wat zullen we eens gaan doen?

Mijn avonden beginnen met:

Hebben jullie je tanden gepoetst?

En eindigen met:

Ga nou alsjeblieft slapen.

Dus ja, als ik aan het daten ben, moet een man ook een beetje kunnen omgaan met het feit dat mijn romantische avond om 21.00 uur kan worden onderbroken door een kind dat ineens heel dringend wil weten of kippen kunnen zwemmen.

Dat gebeurde ook.

Mijn telefoon ging.

“Mam?”

Ik sloot mijn ogen.

Daar was hij.

De eerste test van mijn datingleven.

Ik liep naar de slaapkamer.

“Wat is er?”

“Ik kan niet slapen.”

“Natuurlijk niet.”

“Waarom niet?”

“Omdat je wakker bent.”

“Maar ik kan niet slapen als ik wakker ben.”

Ik keek naar het plafond.

Sommige gesprekken met kinderen zijn filosofischer dan Tinder.

Tien minuten later lag mijn kind weer in bed.

Ik liep terug naar mijn telefoon.

Zijn bericht stond er nog.

“Drukke avond?”

Ik glimlachte.

“Je hebt geen idee,” zei ik hardop.

En misschien was dat precies het verschil.

Vroeger kon ik na een match denken:

Leuk. Wanneer spreken we af?

Nu dacht ik:

Leuk. Wanneer kan ik oppas regelen?

Want een date plannen als moeder is geen kwestie van:

“Zullen we vrijdagavond iets drinken?”

Nee.

Het is een logistiek overleg.

Welke vrijdag?

Hoe laat?

Wie is er thuis?

Kan de oppas?

Hoe laat moeten de kinderen naar bed?

Moet ik iemand ophalen?

Heb ik zaterdag iets?

En vooral:

Wil ik mijn ene vrije avond hieraan besteden?

Dat laatste is belangrijk.

Want mijn tijd is anders geworden.

Vroeger kon ik misschien zomaar beslissen om ergens heen te gaan.

Nu heeft iedere vrije avond een prijs.

Niet letterlijk.

Maar wel in energie.

Als ik op vrijdagavond een date heb, betekent dat misschien dat ik zaterdagmorgen om 07.30 uur alweer langs een voetbalveld sta terwijl ik eigenlijk nog in bed had willen liggen.

Romantiek is leuk.

Maar slaap is ook een relatie.

Een hele stabiele zelfs.

Ik wilde niet te beschikbaar overkomen.

Dus ik wachtte.

Vijf minuten.

Toen tien.

Toen vijftien.

Ik legde mijn telefoon weg.

Pak mijn telefoon weer.

Legde hem opnieuw weg.

Pak hem weer.

Ik begon mezelf te irriteren.

“Doe normaal,” zei ik.

“Je kent die man niet eens.”

Dat was waar.

Ik wist alleen dat hij een hond leuk vond, vier foto’s had en blijkbaar in staat was om een vraag te stellen zonder vraagteken.

Toch voelde het alsof ik een strategisch spel speelde.

Wanneer antwoord je?

Te snel was fout.

Te langzaam ook.

Na drie minuten leek je wanhopig.

Na drie uur leek je dood.

Na een dag kon je doen alsof je het bericht niet had gezien, hoewel je het in werkelijkheid inmiddels 47 keer had gelezen.

En precies op dat moment kwam er een bericht.

“Zullen we binnenkort eens koffie drinken?”

Ik keek naar het scherm.

Koffie.

Dat klonk veilig.

Koffie kon ik aan.

Geen hele avond.

Geen restaurant waar ik na twintig minuten moest bedenken of ik nog zin had om tegenover iemand te zitten.

Geen wijn waardoor ik misschien ineens over mijn ex begon te vertellen.

Gewoon koffie.

Een uurtje.

Misschien anderhalf.

En daarna naar huis.

Naar mijn kinderen.

Naar mijn eigen bed.

Naar mijn eigen leven.

Ik glimlachte.

Want misschien hoefde daten helemaal niet te betekenen dat ik mijn leven omgooide.

Misschien mocht iemand er gewoon een klein stukje van worden.

Niet meteen het middelpunt.

Niet de reden waarom ik mijn planning omgooi.

Niet iemand voor wie ik mezelf kleiner maak.

Gewoon iemand die ik leer kennen.

Ik typte:

“Ja, lijkt me gezellig.”

Ik drukte op verzenden.

Legde mijn telefoon neer.

En bleef er vervolgens drie minuten naar kijken.

Niet omdat ik een antwoord verwachtte.

Gewoon om te controleren of het bericht echt was verzonden.

Daarna keek ik naar de klok.

21.34 uur.

De kinderen sliepen.

Mijn date was gepland.

Mijn thee was koud.

De was lag er nog.

En ergens in de slaapkamer lag waarschijnlijk nog steeds een voetbalshirt dat morgen gewassen moest worden.

Ik glimlachte.

Misschien was dit mijn nieuwe leven.

Niet kiezen tussen moeder zijn en vrouw zijn.

Maar ontdekken dat ik allebei mag zijn.

Een moeder die van haar kinderen houdt.

Een vrouw die soms behoefte heeft aan aandacht.

Een vrouw die opnieuw verliefd wil kunnen worden.